

157

W y r o k .

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sąd Najwyższy na sesji wyjazdowej w Krakowie, w składzie:

Przewodniczący Sędzia S.N. Dr.A.Eimer,

Sędziowie S.N. Dr.St.Gronowski

J.Piasecki /sprawozdawca/,

przy udziale Prokuratora S.N. J.Jasińskiego

i asesora Anny Bagińskiej jako protokolanta,

na rozprawie kasacyjnej dnia 1.października 1948 r. w sprawie

S t r y j a Konrada - - - - -

oskarżonego z art.1 dekretu z dnia 28.VI. 1946 r./Dz.U.R.P.

Nr 41,poz.237/ - - - - -

po rozpoznaniu kasacji Prokuratora od wyroku Sądu Okręgowego

w Krakowie z dnia 18.marca 1948 r. VII K 934/47 - - - - -

na mocy art.529, 583 k.p.k. i art.62 m.k.k.:

a/ zaskarżony wyrok w części uznającej oskarżonego

Konrada Stryja winnym przestępstwa z art.1 § 1 de-  
kretu z dnia 28.VI. 1946 r. i uwolnienia go od  
kary - u c h y l a i od tego zarzutu oskarżo-  
nego u n i e w i n n i a ;

251  
b/ kasację Prokuratora o d d a l a , a kosz-  
tami postępowania kasacyjnego Skarb Państwa  
o b c i ą ż a .

U Z A S A D N I E N I E .

Prokurator zarzucił w kasacji naruszenie przepisów art.4 lit.b/ dekretu z 28.VI. 1946 r. i niewskazanego cyfrowo art. 379 k.p.k. przez niezgodne z zeznaniami świadków: Jungera, Fr.Stryja /k.264/, Wieczorka,Urli / k.266/ i Stokowego /k.269/ ustalenie, że oskarżony, jako strażnik obozowy w Oświęcimie, z narażeniem życia czynnie pomagał polskim więźniom politycznym, dostarczając im żywności i pośrednicząc w kontaktowaniu się z rodzinami, - i w następstwie tego przez równoznaczne z uniewinnieniem uwolnienie oskarżonego od kary za zgłoszenie przynależności do narodowości niemieckiej, - mimo, że zeznania wspomnianych świadków wskazują tylko na drobne osobiste przysługi, wyświadczone przez oskarżonego poszczególnym więźniom.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wbrew twierdzeniu kasacji, wnioski i ustalenia Sądu w zakresie uskutecznionej przez oskarżonego pomocy Polakom, uwięzionym w obozie koncentracyjnym w Oświęcimie, nie wykazują żadnego błędu faktycznego, ani uchybienia w zakresie prawideł logicznego wnioskowania; są one zupełnie zgodne z treścią zeznań wyżej wspomnianych świadków.

Systematycznie udzielana przez oskarżonego pomoc uwięzionym Polakom, z narażeniem conajmniej własnej wolności, zasadnie została oceniona przez Sąd jako czynna pomoc dla społeczeństwa polskiego, zainteresowanego w ulżeniu doli uwięzionych przez Niemców w obozie koncentracyjnym Polaków.

252  
X 18

Z tych przyczyn Sąd Najwyższy kasację Prokuratora oddalił.

Mimo to Sąd Najwyższy tę część zaskarżonego wyroku uchylił, gdyż dekret z 28.VI. 1946 r. nie przewiduje instytucji uwolnienia od kary, a zastosowany przepis art.4 lit.b/ tego dekretu, stanowiący, iż sprawca w warunkach tego przepisu "nie podlega karze", skutkuje uniewinnieniem sprawcy przestępstwa, nie zaś uwolnienie go od kary.

Wobec tego Sąd Najwyższy w tym względzie poprawił to błędne orzeczenie Sądu.

Na oryginale właściwe podpisy.

Za zgodność:

Kierownik Sekretariatu.



Sprawdzała:

*[Handwritten signature]*